Р Е Ш Е Н И Е
№ 4207

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Я.Димитров, като разгледа дело номер **3242** по описа за **2014** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Д. Г. от [населено място], срещу съдебно решение № 188 от 27.12.2013 г. на СРС, НО, 10 състав по нахд № 10372 по описа за 201 г., с което е потвърдено наказателно постановление № АА792/24.03.2011г., издадено от началник на отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с което на А. Д. Г. за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 5, предл. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 130 лв. и за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП на основание чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 500лв. и е лишен от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение поради нарушение на закона и процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Сочи, че СРС е кредитирал единствено свидетелските показания на свидетел, който е заинтересован от изхода на делото, а не е събрал гласни и писмени показания от актосъставителя и свидетеля по акта. Счита, че в акта за установяване на административно нарушение не е отбелязано и не може да се установи по безсъмнен и безспорен начин, че той е извършил нарушението. Сочи, че съставеният акт за установяване на административно нарушение не съдържа необходимите

задължителни реквизити. Твърди, че СРС не е обсъдил и събрал всички доказателства, които са поискани и представени в съда. Счита, че неправилно е определено наказание над средния размер, тъй като визираното нарушение е първо по ред от този вид. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.
В съдебно заседание касаторът - А. Д. Г., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.
Ответникът по касация – СДВР - ОПП, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по същество на касационната жалба.
Представителят на СГП – прокурор Д., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:
От доказателствата по делото се установява, че на 13.03.2011г. в [населено място] около 18:30 часа Г. управлявал лек автомобил „Р.“ с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от ул. „202“-ра към [улица]. На кръстовището с „Л. Шосе“ управляваният от него автомобил навлязъл частично в съседната пътна лента, не пропуснал попътно движещия се лек автомобил „Ауди“ с ДК [рег.номер на МПС] и реализирал ПТП в нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП. При пристигане на служители на ОПП при СДВР касаторът бил поканен да бъде изпробван за алкохол, но последният отказал и му бил издаден талон за медицинско изследване в Първа градска болница №0363832. По делото не са налице данни Г. да е посетил болничното заведение за даване на кръвна проба, което съставлява нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. За констатираните нарушения бил съставен акт за установяване на административно нарушение № АА792/13.03.2011г. и издадено обжалваното наказателно постановление.
С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление №АА792/24.03.2011г., издадено от началник на отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с което на А. Д. Г. за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП на основание чл.179, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 5, предл. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 130 лв. и за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП на основание чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 500 лв. и е лишен от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.
Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са налице основания по чл.34 ЗАНН за недопустимост на административно-наказателното производство или основания за погасяване по давност на извършеното нарушение.
За да постанови съдебното решение, районният съд е извършил проверка на издадения акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление, описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. От събраните гласни и писмени доказателства по делото съдът е

приел, че са безспорно установени извършените административни нарушения по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП и чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, техният автор и правилно е приложен ЗДвП относно наложените санкции.

Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Настоящият състав възприема фактическата обстановка описана от първоинстанционния съд като същата е установена с оглед събраните по делото гласни и писмени доказателства. Споделят се и правните изводи на съда. Наред с това актът за установяване на административно нарушение, въз основа на който е започнало административно наказателното производство е редовно съставен, от компетентно длъжностно лице и в присъствието на свидетел. Редовно съставеният акт по ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за отразените в него фактически констатации.

Видно от доказателствата по делото, безспорно установено е извършеното нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, която норма вменява задължение за всеки водач при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. Правилно е наложено и административното наказание „глоба“ на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 5, предл. 5 от ЗДвП в размер малко над законоустановения минимум с оглед наличието на множество нарушения на ЗДвП и в тази връзка неоснователен е доводът в касационната жалба, че с оглед извършване на нарушение от този вид за първи път е следвало наложеното наказание да е в минимален размер.

Правилно е ангажирана и административно-наказателната отговорност на касатора за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП (редакция към момента на извършване на нарушението и издаване на наказателното постановление) водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 12 до 18 месеца и глоба от 500 до 1000 лв. Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. За да е налице извършване на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е достатъчно да е налице отказ на водача на моторно превозно средство да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, който факт на отказ се установява от събраните по делото доказателства, изрично е записан в акта за установяване на административно нарушение и не се оспорва от касатора. Административното наказание по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП се налага или когато водачът на МПС откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, като налагането на наказанието по никакъв начин не се обуславя от физическото състояние на нарушителя или от неговите възприятия. Наред с това установеното в акта не е опровергано с доказателства в хода на съдебното

производство и се ползва с презумптивна доказателствена сила.
Неоснователни са възраженията в жалбата, че СРС не е обсъдил и събрал всички доказателства по делото и не е разпитал актосъставителя и свидетеля по акта. Видно от протокола от последното заседание по делото, е бил разпитан свидетеля по съставяне на акта и СРС е събрал и обсъдил всички относими гласни и писмени доказателства, необходими за изясняване на фактическата обстановка по процесния случай.
Софийският е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 188 от 27.12.2013 г. на СРС, НО, 10 състав по нахд № 10372 по описа за 2011г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:1. ЧЛЕНОВЕ: 2.

3.